

Zarzuty i główne argumenty

Za pomocą swej skargi skarżąca zmierza, na podstawie art. 263 TFUE, do stwierdzenia nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 284, s. 1), w szczególności w zakresie, w jakim wprowadza ono podkategorie w ramach podpozycji 8444 31 systemu zharmonizowanego (HS) oraz zmienia odpowiednie stawki celne.

Na poparcie swej skargi skarżąca podniosła następujące zarzuty.

Po pierwsze, skarżąca twierdzi, że wniesiona przez nią skarga jest dopuszczalna na mocy art. 263 TFUE, albowiem zaskarżony akt prawny ma charakter regulacyjny i wywiera bezpośredni wpływ na skarżącą, bez udziału dodatkowych aktów wdrażających.

Ponadto skarżąca twierdzi, że zaskarżony akt jest nieważny, gdyż ogranicza on zakres pozycji 8443 31 HS (2007) poprzez wyłączenie wielofunkcyjnych maszyn, które uprzednio podlegały klasyfikacji w ramach pozycji 8471 60 HS (2002), podczas gdy pozwana nie jest uprawniona do modyfikowania zakresu pozycji HS zgodnie z art. 3 konwencji o zharmonizowanym systemie⁽¹⁾, jak również art. 1 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (EWG) nr 2658/87⁽²⁾.

Następnie skarżąca twierdzi, że zaskarżony akt jest nieważny, ponieważ zmienia on wysokość stawek celnych mających zastosowanie do niektórych maszyn wielofunkcyjnych, które uprzednio podlegały klasyfikacji w ramach pozycji 8471 60 i 8517 21 HS (2002), wobec czego narusza on art. 9 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87.

Wreszcie skarżąca twierdzi, że zaskarżony akt narusza art. II GATT 1994⁽³⁾ oraz uchybia obowiązkowi, ciążącym na Unii Europejskiej w ramach wykazu ustępstw, gdyż nakłada należności celne na niektóre maszyny wielofunkcyjne, w odniesieniu do których Unia zobowiązała się do zniesienia wszelkich takich należności.

⁽¹⁾ Międzynarodowa konwencja w sprawie zharmonizowanego systemu oznaczania i kodowania towarów, sporządzona w Brukseli dnia 14 czerwca 1983 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1).

⁽³⁾ Układ ogólny o cłach i handlu z 1994 r.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Kyocera Mita Europe przeciwko Komisji**(Sprawa T-35/11)**

(2011/C 80/49)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Kyocera Mita Europe BV (przedstawiciele: P. De Baere i P. Muñiz, prawnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— uznanie skargi za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 861/2010 z dnia 5 października 2010 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾, w szczególności w zakresie w jakim wprowadza ono podkategorie w ramach podpozycji 8444 31 systemu zharmonizowanego (HS) oraz zmienia odpowiednie stawki celne;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swej skargi skarżąca powołuje się na te same argumenty, na które powołała się skarżąca w sprawie T-34/11 Canon Europa przeciwko Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 284, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Japan Airlines przeciwko Komisji**(Sprawa T-36/11)**

(2011/C 80/50)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Japan Airlines International Co., Ltd. (przedstawiciele: J.F. Bellis i K. Van Hove, adwokaci, oraz R. Burton, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2010 r.;

— ewentualnie, obniżenie — na podstawie nieograniczonego prawa orzekania — grzywny nałożonej na skarżącą i AL oraz Japan Airlines Corporation;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów. Owa decyzja stwierdza, że skarżąca wspólnie z Japan Airlines Corporation (JAC) (która została wchłonięta przez skarżącą i przestała istnieć) naruszyła art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, koordynując wraz z innymi przewoźnikami swe zachowanie w zakresie ustalania cen za usługi lotniczego przewozu towarów w odniesieniu do (i) dopłat paliwowych, (ii) dopłat do bezpieczeństwa oraz (iii) braku zapłaty prowizji od dopłat.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi osiem zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG, jako że Komisja określa zakres naruszenia, w którym udział skarżącej został stwierdzony, włączając trasy, których skarżąca nie obsługiwała i nie mogła obsługiwać zgodnie z prawem.
- 2) Zarzut drugi opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza art. 101 TFUE i art. 53 porozumienia EOG w zakresie, w jakim Komisja uznała się za właściwą w odniesieniu do usług lotniczego przewozu towarów na trasach między EOG a państwami trzecimi, gdy takie usługi są oferowane klientom mającym siedzibę poza EOG.
- 3) Zarzut trzeci opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza zasady niedyskryminacji i proporcjonalności, ponieważ Komisja stosuje różne wymogi w zakresie dowodów do różnych przewoźników.
- 4) Zarzut czwarty opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ Komisja wlicza do wartości sprzedaży, użytej jako podstawa do obliczenia grzywiny, dochody uzyskane ze składników ceny za usługi lotniczego przewozu towarów niezwiązanych z naruszeniem.
- 5) Zarzut piąty opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien z 2006 r. oraz zasadę uzasadnionych oczekiwań, ponieważ Komisja wlicza do wartości sprzedaży, użytej jako podstawa do obliczenia grzywiny, dochody uzyskane z usług lotniczego przewozu towarów na trasach między państwami EOG a państwami trzecimi.
- 6) Zarzut szósty opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ Komisja ograniczyła do 15 % obniżkę grzywiny przyznaną skarżącej na podstawie uregulowań prawnych.
- 7) Zarzut siódmy opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza zasadę niedyskryminacji, ponieważ Komisja nie przyznała skarżącej obniżki grzywiny w wysokości 10 % z uwagi na ograniczony udział w naruszeniu, podczas gdy taka obniżka została przyznana innym adresatom decyzji, którzy znajdują się w sytuacji obiektywnie podobnej do sytuacji skarżącej.
- 8) Zarzut ósmy opiera się na twierdzeniu, że decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ Komisja nie uwzględniła szczególnych okoliczności niniejszej sprawy.

Skarga wniesiona w dniu 24 stycznia 2011 r. — Cargolux Airlines przeciwko Komisji

(Sprawa T-39/11)

(2011/C 80/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Cargolux Airlines International SA (Sandweiler, Luksemburg) (przedstawiciele: J. Joshua, Barrister i G. Goeteyn, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1–4 w całości lub w części w zakresie, w jakim odnoszą się do skarżącej;
- uchylenie grzywiny nałożonej na skarżącą w art. 5;
- tytułem żądania ewentualnego, znaczne obniżenie grzywiny zgodnie z nieograniczonym prawem orzekania Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 7694 wersja ostateczna z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów w zakresie, w jakim zostało w niej stwierdzone, że skarżąca naruszyła art. 101 TFUE i art. 53 EOG koordynując z innymi przewoźnikami jej zachowania w przedmiocie cen lotniczego transportu towarowego w odniesieniu do i) dopłat paliwowych, ii) dopłat bezpieczeństwa i iii) nieuiszczania prowizji od dopłat.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów:

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy oczywistego błędu w ocenie ze względu na to, że Komisja błędnie zakwalifikowała zachowanie jako ograniczenie ze względu na cel a nie wykazała skutku antykonkurencyjnego. W tym względzie skarżąca podnosi, że:
 - istnienie pojęcia ograniczenia ze względu na cel nie zwalnia Komisji z obowiązku dokonania pewnego rodzaju oceny, której zaniechała;
 - decyzja nie zawiera teoretycznych rozważań dotyczących szkody, w szczególności uwzględniając, że cofnięto wszystkie twierdzenia dotyczące ustalenia uwzględnionych stawek.
- 2) Zarzut drugi dotyczy naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, braku uzasadnienia, naruszenia prawa do obrony i oczywistego błędu w ocenie ze względu na to, że Komisja nie określiła w wystarczająco szczegółowy sposób zakresu i kryteriów zachowania stanowiącego jej zdaniem jednolite i ciągłe naruszenie.